
Szuly Gyula

1992. OKTÓBER

Krassó György emlékének

A Zsigmond utca, mint a kígyó
rejtve-fedve, a Pálffy térre
kúszik, mintha támadni indul
álcázott csapat elővédje,
felette a régóta vaksi
ablakok fordulnak magukba,
míg odalent álnév alatt
sunnyítva oldalog az utca.
Nincs nótánk, a hangszálaink
másokéba beleszakadtak,
azóta már vége a dalnak,
és a lelkek mélyein
néma üvöltözés maradt csak,
indulónk is csak ez az ének,
látóterünk maga az ablak,
s amire táruhá kéne
– a horizontból – szemfedél lett.
Arcunk a szürke kékdunára
nyomottan, mázasúlyú bélyeg,
rajzolata hajózhatalan,
mintha sziklazátony állna,
vízen járó kap rajta léket,
s újra visszaleng Budára
a régi nóta, onnan indult,
hatalmas dallamát az égre
még kiontatlanul maradt vér
élő emberekből kiáltja